

„Fájdalmasan gyönyörű történet. A legerőteljesebb és legizgalmasabb,
amit valaha olvastam.” – Marie Lu, a Legenda című bestsellersorozat szerzője

THESE BROKEN STARS

lehullott csillagok

fine
selection

AMIE KAUFMAN
ÉS MEGAN SPOONER

THESE
BROKEN
STARS

lehullott csillagok

AMIE KAUFMAN
ÉS MEGAN SPOONER

Clint Spoonernek, Philip Kaufmannak és Brendan Cousinsnek –
annak a három embernek, akik állócsillagok
ebben az örökké változó univerzumban.

- Mikor találkozott először LaRoux kisasszonnal?
- Három nappal a baleset előtt.
- És hogy történt?
- A baleset?
- A találkozás LaRoux kisasszonnal.
- Számít ez egyáltalán?
- Őrnagy, minden számít.

1. FEJEZET

TARVER

EBBEN A SZOBÁBAN SEMMI SEM VALÓDI. Ha ez egy házibuli lenne, a zene a sarokban álló emberi zenészekre irányítaná a tekintetet. Gyertyák és nem túl erős fényű lámpák világítanak meg a szobát, a faasztalok pedig valóban fából készültek volna. Az emberek egymást hallgatnák ahelyett, hogy azt lesik, éppen ki figyeli őket.

Itt még a levegő is szűrt és mű. A gyertyák lobognak a karos gyertyatartóban, de állandó energiaforrás táplálja őket. Lebegő tálcsák keringenek a vendégek között, mintha láthatatlan pincérek hordoznák az italokat. A vonósnegyes csak egy hologram: tökéletesen, hibátlanul játszik, minden alkalommal ugyanúgy.

Bármit megadnék egy nyugalmas estéért, amit végigviccelődhetnénk a szakaszommal – ehelyett itt ragadtam, egy történelmi regényből kimásolt jelenetben.

A divatos, viktoriánus trükkök ellenére is nyilvánvaló, hogy hol vagyunk. A panorámaablakon kívül a csillagok olyanok, mint megannyi megfakult fehér csík – félig láthatatlanok, szürreálisak. Ha valaki az univerzumból képes lenne álló helyzetből figyelni a

fénysebességgel mozgó, épp a dimenzionális hiperűrön át haladó Icarust, akkor halványnak, félig áttetszőnek látná.

Ahogy nekidőlök a könyvespolcnak, rádöbbenek, hogy azért mégiscsak van itt valami, ami valódi: a könyvek. Hátranyúlok, és végighúzom az ujjam az érdes bőrbe kötött könyvek antik gerincén, majd kihúzok egyet közülük. Itt senki sem olvassa ezeket, pusztán a dekoráció kedvéért vannak itt. Nem a tartalmuk, hanem a bőr-kötésük szépsége miatt választották őket. Senkinek sem fog hiányozni, ha egyet elveszek, nekem pedig szükségem van egy dóziszra a valóságból.

Már majdnem végeztem a ma estére előírt, a kameráknak szóló mosolygással. A fejesek meg vannak győződve arról, hogy ha a törzs-tisztek a felső tízezerrel vegyülnek, akkor valamiféle egyetértés alakul ki közöttük – pedig nem. Ezért láthatnak az Icarust előzőnlő paparazzik bratyizni engem az elittel: én vagyok a szegény származású fiú, aki vitte valamire. Mindig azt hiszem, hogy a fotósok már elég olyan képet készítettek, ahol itallal a kezemben ácsorgok az első osztály szalonjában, de nem – pedig már két hete vagyok a fedélzeten.

Ezek az emberek imádják a koldusból lett királyfi történetét, még akkor is, ha az én királyságom csak a mellemre tűzött kitüntetések-ből áll. Erről még mindig remek cikkeket lehet írni az újságokba. A katonák jól néznek ki, a gazdagok nemkülönben, így a szegényeknek van mi után sóvárogniuk. *Látjátok?* – kérdezik a főcímeik. *Ti is egy csapásra gazdagok és híresek lehetek. Ha egy suttyó meg tudta csinálni, akkor nektek miért ne sikerülhetne?*

Ha a Patronon nem történt volna az a dolog, akkor nem lennék itt. Amit ők hősiességnek neveznek, azt én tragikus bukásnak. De az én véleményemre senki se kíváncsi.

Végignézek a szobán, és magamba szívom a látványt: élénk színű ruhába bújt nők, az enyémmel megegyező díszegyenruhát viselő tiszték, cilinderben és szmokingban pózoló férfiak. Nyugtalanítóan hömpölyög a tömeg – bármennyire is muszáj lenne, sosem fogom megszokni ezeket az embereket.

Egy férfira siklik a tekintetem, aki az imént lépett be, és csak egy pillanat múlva jövök rá, hogy miért.

Egyáltalán nem illik ide, pedig igyekszik elvegyülni. Fekete frakkja túlságosan elnyűtt, a cilinderéről pedig hiányzik a mostanában divatos, fényes selyemszalag. Arra képeztek ki, hogy kiszúrjam a gyanús dolgokat, és a kínosan tökéletes arcok tengeréből ő úgy tűnik ki, akár egy világítótorony. Szeme és szája körül barázdák, a bőre cserzett és napszította. Ideges, görnyedt, és egyre csak a kabátja hajtókáját markolássza.

Hirtelen nagyot dobban a szívem. Túl sok időt töltöttem a kolóniákon, ahol a legkisebb gyanús jel is az ember életébe kerülhet. Otthagynom a könyvespolcot, és a férfi felé manőverezek. Elhaladok két nő mellett, akik monoklit viselnek – kizárt dolog, hogy szükségük van rá. Tudni akarom, hogy mit keres itt ez az ember, de csak lassan tudok mozogni. Fogcsikorgató türelemmel navigálok a tömegben, az pedig hol visszahúz, hol lök egyet rajtam. Ha tolakodni kezdek, csak felhívom magamra a figyelmet. És ha a férfi veszélyes, talán elég neki annyi, hogy megváltozik az energiaáramlás a szobában, és már be is kattannak.

Ragyogó vakufényben úszik a világ, valaki az arcomba villantja a fényképezőgépét.

– Ó, Merendsen őrnagy! – szólít meg a huszonöt év körüli nők falkájának vezére, épp a panorámaablak irányából tartanak felém.
– Mindenképpen kell egy közös fotót készítenünk!

Elviselhetetlenül mesterkéltek. Én itt csak látványosság vagyok, egy két lábon járó kutya – ők is tudják, és én is. De nem hagyhatják ki a lehetőséget, hogy egy igazi, élő háborús hőssel pózoljanak.

– Természetesen, egy pillanat, már jövök is vissza. Ha addig... – még mielőtt befejezhetném, mindhárom nő mellém húzódik, félig lehunyt szemmel, csücsörítve. *Csúíz!* Elvakít a körülöttem felvilágosuló számtalan vaku.

Érzem a tarkómban a tompa, szúrós fájdalmat, amiből valószínűleg igazi, tisztességes fejfájás fog kialakulni. A nők még mindig fecsegnek, és igyekeznek minél közelebb kerülni hozzám. Sehol sem látom a cserzett bőrű férfit.

Az egyik fotós körülöttem nyüzsög, halkan zsong a hangja. Nem látok tőle, oldalra lépek, de a szemem előtt még mindig vörös és aranszínű foltok úszkálnak. Pislogok, a tekintetem végigfut a bárpulton, az ajtón, majd a lebegő tálcákon és a bokszon. Próbálom felidézni, hogy nézett ki a férfi, és mi volt rajta. Vajon rejteget valamit a szmokingkabátja alatt? Lehet, hogy fegyvere van?

– Őrnagy, nem hallja?

A fotós még mindig beszél.

– Igen?

Nem, oda se figyeltem. Úgy teszek, mintha közelebb akarnék lépni hozzá, hogy beszéljek vele, és kiszabadítom magam a nők gyűrűjéből. Bárcsak elfurakodhatnék emellett az emberke mellett, vagy még jobb lenne, ha szólne nekem, hogy veszélyben van, és végignézném, milyen sebesen iszkol ki a tereméből.

– Azt mondtam, meglep, hogy az alsó fedélzetekről nem próbálnak meg besurranni ide a haverjai.

Komolyan? A többi katona minden este végignézi, hogy úgy megyek fel az első osztályra, mint egy halálraítélt a kivégzésére.

– Hát tudja – próbálok kevésbé idegesnek tűnni, mint amilyen vagyok –, szerintem ők azt se tudják, mi az a pezsgő.

Igyekszem mosolyogni is, de csak nekik erősségük az alakoskodás, nekem nem. Túl hangosan nevet fel, miközben ismét az arcomba villan a vaku. Nagy nehezen kipislogom a szememből a csillagokat, és arrébb botladozom, majd nyújtogatni kezdem a nyakam, próbálok megtalálni az egyetlen fickót, aki még nálam is jobban kirí innen. De a görnyedt hátú, elnyútt kalapos férfit már sehol sem találok.

Lehet, hogy elment? De ha valaki veszi a fáradságot, hogy hívatlanul megjelenjen egy ilyen partin, akkor az nem fog szép csendben kisurranni. Lehet, hogy már leült, és a többi vendég között rejtőzik. Ismét végignézek a bokszon, ezúttal jobban szemügyre veszem a vendégeket.

Az összes bokszt tele van, kivéve egyet. Megakad a szemem egy lányon, aki egyedül ül, és szenvtelenül bámulja a tömeget. Világos, hibátlan bőre arról árulkodik, hogy ő is közülük való, de a tekintete mégis megkülönbözteti tőlük, kiemeli, érinthetetlené teszi.

Ugyanolyan árnyalatú ruhát visel, mint a tengerészek díszegyenruhája, egy pillanatra megakad a tekintetem a csupasz vállán – hétszentség, hogy jobban áll neki ez a szín, mint bármelyik általam ismert tengeri medvének. A haja vörös, a vállára omlik. Az orra kissé pisze, de ettől csak még csinosabb. Ez teszi valódivá.

Nem is az a legmegfelelőbb kifejezés, hogy csinos. Feltűnően szép.

Van valami az arcában, amitől az a kósza érzésem támad, mintha ismernem kéne valahonnan, de mielőtt még rájöhetnék, miért van ez, észreveszi, hogy nézem. Annál azért több eszem van, hogy ilyen lányokkal kezdjek, így hát fogalmam sincs, miért nézem még mindig, vagy miért mosolygok.

És akkor hirtelen valami mozgásra leszek figyelmes. Az ideges férfi az, és már nem bolyong ide-oda a tömegben. Nyoma sincs előbbi görnyedtségének, sietve vág át az egymásnak nyomódó testek közt, és kitartóan figyel valamit a szoba túlsó végében. Valahová tart – mégpedig a kék ruhás lányhoz.

Nem fecsérelem azzal az időt, hogy udvariasan kerülgessem az embereket. Befurakodok két meglepett öregúr közé, és a bokszt felé indulok, de az idegen hamarabb odaér. Közel hajol a lányhoz, hal-kan és gyorsan beszél. Nagyon siet, igyekszik eldarálni mindazt, amiért jött, mielőtt még valaki kiszúrná, hogy betolakodó. A lány hátrahőköl és elhajol. Ekkor összearul előttem a tömeg, ők pedig eltűnnek szem elől.

A fegyveremért nyúlok, majd felszisszenek, amikor rájövök, hogy nincs ott. Semmi sincs a csípőmön: olyan érzés, mintha egy végtagom hiányozna. Balra kanyarodok, és fellökök egy lebegő tálcát, a tartalma nagy zajjal a földre hull. A tömeg megtorpan, így végre szabad utat kapok az asztalhoz.

A betolakodó már sürgetően szorongatja a lány könyökét. Ő próbál elhúzódni tőle, villogó szemmel néz körbe, mintha segítséget keresne. A tekintete találkozik az enyémmel.

Feljűk lépek, de ekkor egy cilindert viselő férfi az idegen vállára csap. Egy ugyancsak fontoskodó barátja van vele, valamint két tiszt, egy férfi és egy nő. Tudják, hogy az izzó tekintetű férfi nem ide tartozik, és látom rajtuk, hogy szeretnék megoldani a problémát.

A vörös hajú lány önjelölt oltalmazója hátrarántja a férfit, az pedig nekiesik a két katonának, akik vasmarokkal ragadják meg a karját. Tisztán látszik, hogy ez az ember nem kapott rendes kiképzést, és a kolóniákon szokásos bunyózást sem tanulta meg. Ellenkező esetben simán el tudna bánni ezekkel a nyomorult aktatologatókkal.

Az ajtó felé fordítják, egyikük nyakon ragadja. Én azért nem lépnek fel ilyen erélyesen olyasvalakivel szemben, akinek látszólag csak annyi a bűne, hogy a kék ruhás lánnyal próbált beszélni, de hát ők intézik a dolgot. Megállok a szomszédos boksnál, próbálom összeszedni magam.

A férfi kicsavarja a karját, és kiszabadul a katonák szorításából, majd visszafordul a lányhoz. Ahogy a helyiség hirtelen elcsendesedik, hallani lehet az érdes hangját:

– Kérem, beszéljen erről az apjával! Majd belepusztulunk abba, hogy nincs elég felszerelésünk! A kolóniákon lévőknek több...

Elhal a hangja, amikor az egyik katona hasba vágja, és kétrét görnyed. Előrelendülök, ellököm magam a boksztól, túl a bámészkodók egyre nagyobb körén.

A vörös hajú lány viszont gyorsabb nálam. Olyan gyorsan talpra ugrik, hogy mindenki őt nézi a helyiségben. Még a dulakodás sem keltette fel ennyire az emberek figyelmét. Bárki is legyen ez a lány, tudja, hogy kell magára vonni a figyelmet.

– Elég!

A hangja tökéletesen alkalmas arra, hogy ultimátumot adjon.

– Kapitány, hadnagy: mégis mit képzelnek, mit csinálnak?

Tudtam, hogy nem véletlenül tetszett meg.

Amikor előrelépek, a két katona még mindig a pillantásától dermedten áll – az pedig simán le tudna teríteni egy szakaszt. Egy pillanatig egyikük sem vesz észre. Aztán látom, hogy a két katonának feltűnik, hogy ott vagyok, és a vállamon lévő sávokat és csillagokat nézik. A rangunkat leszámítva szinte mindenben különbözünk. Én harcért kaptam kitüntetések, ők pedig a hosszú szolgálatukért, valamint azért, mert hatékony bürokraták. Engem a csatatéren léptettek elő. Őket az íróasztal mögött. Még sosem szennyezték be vérrel

a kezüket. De most az egyszer örülök az újonnan szerzett státuszomnak. A két katona vonakodva vigyázzba áll – mind a ketten idősebbek nálam, és látszik rajtuk, hogy irritálja őket, hogy tisztelegniük kell egy tizennyolc évesnek. Érdekes, hogy tizenhat éves koromban elég idős voltam ahhoz, hogy igyak, verekedjek és szavazzak, de még két évvel később is túl fiatal vagyok ahhoz, hogy tiszteljenek.

Még mindig fogják a hívatlan betolakodót. Szaporán veszi a levegőt, aprókat lélegez, mint aki biztos benne, hogy bármelyik pillanatban kilökhetik innen az űrbe.

Megköszörülöm a torkomat, és odafigyelek, hogy nyugodt legyen a hangom.

– Ha valami gond van, akkor segíthetek ennek az úrnak megkeresni a kijáratot.

Mellőzve a további erőszakot.

Mindannyian halljuk, hogy milyen a hangom – pont olyan, mint amilyen vidéki suttyó vagyok: műveletlen, nem kifinomult. Elszórtan nevetést hallok a helyiségben, most már mindenki a mi kis drámánkat figyeli. Nem rosszindulatú nevetésről van szó – ez inkább csak derűlttség.

– Merendsen, kétlelem, hogy ez a fickó egy könyvet keresne.

Puccos Cilinderes önelégülten vigyorog rám.

Lenézek, és rájövök, hogy még mindig azt a könyvet fogom, amit a polcról vettem le. Igaza van, mert ez a fickó szegény, még olvasni sem tud.

– Biztos vagyok benne, hogy az úr épp menni készült – mondja a lány, miközben könnyörtelen pillantást vet Cilinderesre. – És afelől sincs kétségem, hogy önök is követni akarták a példáját.

Felkészületlenül érte a katonákat, hogy elküldi őket, én pedig kihasználom a pillanatot, hogy megszabadítsam a tisztársaimat a

foglyuktól, szorosan fogom a férfi karját, amikor elvezetem. Hatékonyan elküldte a négyest a szalonból – az arca már megint birizgálja a memóriámat, vajon ki lehet, hogy ezt megteheti? –, én pedig hagyom, hadd szökjenek, ha már erre kényszerítették őket. Ezután finoman, de határozottan az ajtó felé kormányozom az újdonsült barátomat.

– Minden rendben? – kérdem, amikor már kint vagyunk. – Mi ütött magába, hogy egy ilyen helyen csak úgy odamegy ezekhez? Már kezdtem azt hinni, hogy fel akar robbantani valakit.

A férfi egy hosszú pillanatig csak néz rám, az arca már most öregebb, mint amilyen a bentieké valaha is lesz.

Hátat fordít, és görnyedten elkullog, anélkül, hogy egy szót is szólna. Kíváncsi vagyok, vajon mennyit tett fel erre a megrendezett találkozásra a kék ruhás lánnyal.

Az ajtóban állok, és az embereket nézem: most, hogy lezajlott a dráma, már senkit sem érdekel. A helyiség lassan életre kell, süvítének a lebegő tálcák, egyre többen beszélgetnek, és itt-ott tökéletesen begyakorolt nevetés csilingel. Legalább még egy órát itt kellene lennem, de lehet, hogy most az egyszer hamarabb el tudok lógni.

És akkor ismét meglátom a lányt – ő pedig engem néz. Nagyon lassan lehúzza az egyik kesztyűjét, szándékosan egymás után csavargatva az ujjait. Le nem veszi a tekintetét az arcomról.

A szívem a torkomban dobog, és tudom, hogy úgy bámulok, mint egy idióta, de a szentségít neki, egyszerűen nem jut eszembe, hogy kell lépni. Egy pillanattal tovább nézem a kelleténél, és a szája halvány mosolyra húzódik. De valahogy a mosolya nem olyan, mintha gúnyt űzne belőlem, én pedig összeszedem magam, és elindulok.

Amikor hagyja a földre esni a kesztyűjét, akkor én hajlok le, hogy felvegyem.

Nem akarom megkérdezni, hogy érzi magát – ahhoz túlságosan is nyugodtnak tűnik. Így hát az asztalra teszem a kesztyűt, utána pedig egyszerűen nem tudok mást tenni, mint hogy őt bámulom. Kék a szeme. Illik a ruhájához. Vajon természetesen ilyen hosszú a szempillája? Oly sok tökéletes arc van itt, hogy nehéz eldönteni, ki viseli magán egy sebész keze nyomát, és ki nem. De ha rajta végeztek volna valami beavatkozást, akkor az egyenes, klasszikusan szép orrot választotta volna. Nem, ez a lány természetesennek tűnik.

– Az italát várja?

Többé-kevésbé nyugodt a hangom.

– A társaimat – feleli, majd leereszti a szempilláit, és azokon keresztül néz rám. – Kapitány? – Felviszi a hangsúlyt a szó végén, mintha próbálná kitalálni a rangomat.

– Örnagy – mondom.

Tudom, hogy ismeri a rangjelzésemet, az előbb a rangjukon szólította a másik két tisztet. Az ő fajtája, a társasági lányok mind értenek ehhez. Ez is egy játék.

Lehet, hogy nem vagyok társasági ember, de azért könnyen kitalálom, ki honnan jött.

– Nem biztos, hogy jó ötlet volt a társaitól, hogy egyedül hagyták. Most kénytelen velem beszélgetni.

Elmosolyodik, gödröcskék vannak az arcán, végem van. Nemcsak a külseje miatt – bár az már önmagában elég lenne –, hanem azért, mert akárhogy is néz ki, bárhol is legyen, ez a lány hajlandó szembemenni az árral. Nem csak egy újabb, üresfejű hajasbaba. Olyan, mintha többnapnyi sötétzárka után látnék ismét embert.

– Vajon intergalaktikus incidens lesz abból, ha magával maradok addig, amíg vissza nem jönnek a barátai?

– Nem, egyáltalán nem. – A bokszt túloldala felé biccent. Félkörívben kanyarodik el a pad ott, ahol ül. – De figyelmeztetnem kell, megeshet, hogy jó ideig itt kell lennie. A barátaim nem igazán a pontosságukról híresek.

Elnevetem magam, és leteszem a könyvemet meg az italomat a kesztyűje mellé, majd leülök vele szemben. Mostanság divatos, hatalmas szoknyát visel, a szövet a lábamhoz ér, amikor letelepszek. De nem húzódik el.

– Látnia kellett volna kadét koromban – mondom, mintha nem alig egy évvel ezelőtt lett volna. – Szinte csak a pontosságunkról voltunk híresek. Sose kérdezd, hogy hogyan vagy miért, csak csináld meg gyorsan.

– Akkor van bennünk valami közös – mondja. – Minket se nagyon bátorítanak arra, hogy megkérdezzük: miért.

Egyikünk se kérdezi meg, miért ülünk itt együtt. Okosak vagyunk.

– Ahogy elnézem, legalább féltucatnyi fickó figyel bennünket. Most épp halálos ellenségeket szerzek? Vagy legalábbis újakat a már meglévők mellé?

– Miért, akkor inkább magamra hagyna? – kérdezi, és végre lehúzza a másik kesztyűt is, majd az asztalra teszi.

– Nem feltétlenül – felelem. – De azért jó tudni. Sok sötét folyosó van ezen a hajón, ha a riválisaim találkozni akarnának velem.

– Riválisok? – kérdezi, és felvonja a szemöldökét. Tudom, hogy játszik velem, de nem ismerem a szabályokat, és nála az összes kártya. De egye fene – egyszerűen nem érdekel, hogy veszítek. Akár már most feladom, ha úgy akarja.

– Gondolom, ők azoknak képzelik magukat – mondom végül. – Úgy tűnik, azok az úriemberek ott nincsenek túlságosan elragadtatva.

A szalonkabátot és cilindert viselő férfiak csoportja felé biccentek. Mi odahaza egyszerűbb emberek vagyunk, de levesszük a kalapunkat, ha bemegyünk valahová.

– Akkor fokozzuk még – mondja hirtelen. – Olvasson a könyvből, én pedig úgy teszek, mintha feszülten figyelném. És ha szeretné, akkor rendelhet nekem egy italt.

Lepillantok a könyvre, amit levettem a polcról. *Tömeges veszteség: Sikertelen hadjáratok története.* Egy kicsit odébb tolom, és magamban összerezzenek.

– Talán inkább az ital. Egy ideig távol voltam a nagyvárosok fényétől, így kissé berozsdásodtam, de abban azért egészen biztos vagyok, hogy nem a véres halállal lehet a legjobban elbűvölni a lányokat.

– Akkor be kell érnem a pezsgővel – folytatja, miközben felemelem a kezem, hogy odaintsem az egyik lebegő tálcat. – Őrnagy, mintha kissé gúnyosan mondaná azt, hogy a nagyvárosok fényétől. Én is onnan származom, egy nagyvárosból. Ezt hibámul rója fel?

– Magának én semmit sem tudnék hibaként felróni.

Eszembe se jut végiggondolni, hogy mit mondok. *Lázadás.*

A bóktól lesüti a szemét, és még mindig mosolyog.

– Őrnagy, maga azt állítja, hogy távol volt a civilizációtól, de a bókolása másról árulkodik. Nem tarthatott az olyan sokáig.

– Nagyon civilizáltak vagyunk mi ott a határon – felelem sérteettséget színlelve. – Időnként abba hagyjuk a dagonyázást a derékig érő sárban, és nem a golyók elől ugrálunk el, hanem inkább össztáncot tartunk. A kiképző őrmesterem mondta mindig, hogy úgy lehet a legjobban megtanulni a quickstepet, ha az ember lába alatt süpped a föld.

– Bizonyára így van – feleli, és egy megrakott tálca érkezik zümmögve. Egy pohár pezsgőt választ, és mielőtt belekortyolna, kissé felemeli, hogy az egészségemre igyon. – Elárulja a nevét, vagy az titkosított információ? – kérdezi, mintha nem tudná.

A másik pohárért nyúlok, majd visszaküldöm a tömegbe a zümmögő tálcat.

– Merendsen. – Még ha csak színjáték ez az egész, akkor is öröm végre olyasvalakivel beszélgetni, aki nem áradozik a csodálatos hőstetteimről, vagy nem akar közös képet velem. – Tarver Merendsen.

Úgy néz rám, mintha nem ismerne fel az újságokból és a holovideókból.

– Merendsen őrnagy. – Ízlelgeti a nyelvén a szavakat, jól nyomja mindkettő elejét, majd beleegyezően bólint. A név átment a rostán, legalábbis egyelőre.

– Épp visszafelé tartok a nagyvárosok fényébe, a következő állomáshelyemre. Melyik az otthona?

– Természetesen Korinthosz – feleli. A legragyogóbb mind közül. Hát persze. – Noha több időt töltök ilyen hajókon, mint a bolygókön. Leginkább itt, az Icaruson vagyok otthon.

– Bizonyára még önt is lenyűgözi az Icarus. Nagyobb, mint bármelyik város, amiben valaha is jártam.

– A legnagyobb – feleli, és a pezsgőspohár szárával játszadozva elfordítja a fejét. Bár jól leplezi, az arcvonásai megrezdülnek. Biztos untatja, hogy a hajóról beszélünk. Lehet, hogy ez az űrhajókon olyan, mint máshol az időjárásról kérdezni valakit.

Gyerünk fiam, szedd össze magad! Megköszörülöm a torkom.

– Itt vannak a legjobb kilátófedélzetek, amiket valaha láttam. Olyan bolygókhoz vagyok szokva, ahol nagyon kevés a természetes fény, de itt teljesen más a kilátás.

Egy röpké pillanatra találkozik a tekintetünk, és halvány mosolyra húzódik a szája.

– Szerintem még nem használtam ki őket eléggé az utazás során. Talán... – de elharapja a mondatot, és az ajtó felé fordul.

Elfelejtettem, hogy egy zsúfolt teremben vagyunk. De abban a pillanatban, hogy félrenéz, ismét felerősödik a zene és a beszélgetés. Egy vörössesszőke lány lép oda hozzánk – biztos a rokona, noha az ő orra egyenes és tökéletes –, vele együtt pedig kisebb díszkíséret érkezik.

– Lil, hát itt vagy! – mondja méltatlankodva, és feléje nyújtja a kezét.

Nem lep meg különösebben, hogy engem észre sem vesz. Háta mögött a díszkíséret tagjai lassan helyet foglalnak.

– Anna – mondja mellettem a lány, akinek hirtelen most már neve is van: Lil. – Engedd meg, hogy bemutassam Merendsen őrnagyot.

– Ó, igazán örülök.

Anna hangja elutasító, a könnyemért és az italomért nyúlok: értem a célzást.

– Elnézést, azt hiszem, elfoglaltam a helyét – mondom. – Örültem a szerencsének.

– Én is.

Lil tudomást sem vesz Anna feléje nyújtott kezéről, ujjai a pezsgőspohár szájára fonódnak, és rám pillant. Szeretném azt hinni, hogy azért bánja egy kicsit, hogy megzavartak minket.

Felállok, és a civileknek fenntartott, apró bőlintással otthagynom őket. A kék ruhás lány a tekintetével kísér, ahogy elmegyek.

- Mikor találkozott vele legközelebb?
- A baleset napján.
- És milyen szándékai voltak ekkor?
- Semmilyenek.
- Hogyhogy semmilyenek?
- Ugye viccel?
- Őrnagy, nem azért vagyunk itt, hogy magát szórakoztassuk.
- Megtudtam, hogy ki ő. Vagyis azt, hogy már azelőtt vége volt az egésznek, hogy köszöntem volna neki.

2. FEJEZET

LILAC

– TUDOD, KI VOLT EZ? – biccent Anna a szalonból kisurranó őrnagy felé.

– Hmm – próbálok semleges hangot megütni. Persze hogy tudom – hetekig ott volt minden holoképernyőn az arca. Tarver Merendsen őrnagy, háborús hős. A fényképeken nem így néz ki. Először is élőben fiatalabbnak tűnik. A képeken viszont mindig szigorú és komor.

Anna ma esti kísérője, egy szmokingos fiatalember megkérdezi, mit szeretnénk inni. Sosem fárasztom magam azzal, hogy megjegyezzem Anna partnereinek a nevét. Legtöbbször be se mutatja őket, csak a kezükbe nyomja a legyezőjét meg a kistáskáját, és elszalad táncolni valaki mással. Anna párja a bárpult felé indul Elanával, Swann hosszan és hűvösen rám néz, majd követi őket.

Tudom, hogy később még megkapom a magamét, amiért meglógtam a testőröm elől, és hamarabb ideértem, de megérte. Nem árt, ha az ember tudja, hol keresgéljen, mert Swann szoknyájának ráncai alatt szinte láthatatlan a combjához erősített kés, és a

kistáskájában is bujkál egy kábítópisztoly. Szokás azzal viccelődni, hogy a LaRoux hercegnő egy lépést sem tesz a vihogó díszkísérete nélkül – de az annyira már nem köztudomású, hogy a csapat fele száz méter távolságból is tízféleképpen képes embert ölni. Az elnöki családot sem védik úgy, mint engem.

El kellene nekik mondanom, hogy letámadott egy férfi, de tudom, hogy akkor Swann rögtön kikísérne a szalonból, és az este hátralévő részét a szobámba zárva tölteném, amíg ő megbizonyosodik róla, hogy az olcsó kalapot viselő ember nem szándékozott ártani nekem.

Láttam rajta, hogy nem veszélyes. Nem ez volt az első eset, hogy valaki azt akarta, járjak közben az érdekében apámnál. Minden kolóniája többet akar, mint amennyit adni tud nekik, és nem titok, hogy a galaxis leghatalmasabb embere árgus szemekkel lesi lánya minden óhaját.

De annak semmi értelme nincs, hogy Swann elrejtsem. Láttam, ahogy összeroskadt a férfi válla, amikor az őrnagy kivezette. Nem fog többé próbálkozni.

– Remélem, tudod, mit csinálsz, Lil.

Felkapom a fejem. Még mindig Merendsen őrnagyról beszél.

– Csak szórakozok egy kicsit.

Úgy hörpintem ki az utolsó korty pezsgőt, hogy Anna önkéntelenül is elmosolyodik. Aztán gyorsan eltünteti a mosolyt, és olyan haragos képet vág, ami jobban illene Swann arcához, mint az övéhez.

– Roderick bácsi nem örülne ennek – korhol, és becsusszan a szomszédos bokszba, így nekem is át kell mennem. – Kit érdekel, hány kitüntetést szerzett az őrnagy a harctéren? Az apja akkor is csak egy tanár.

Ahhoz képest, hogy több éjszakát tölt mások kabinjában, mint a sajátjában, Anna nagyon prűd, ha rólam van szó. Nem tehetek róla,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

de nagyon izgat, mit ígért neki az apám cserébe azért, hogy rajtam tartsa a szemét az utazás során – vagy éppen mivel fenyegette meg, ha kudarcot vallana.

Tudom, hogy Anna csak vigyázni akar rám. Inkább ő, mint valamelyik testőröm: azok egyáltalán nem kozmetikázzák a valóságot, amikor jelentést tesznek az apámnak. Anna azon kevés emberek egyike, aki tudja, mire képes LaRoux úr, ha rólam van szó. Láttam már, hogy járnak azok a férfiak, akik szemet vetnek rám. Persze azért *vannak pletykák*. A legtöbb srácnak van annyi esze, hogy távol tartsa magát tőlem, de csak Anna tudja. A hegyibeszédei ellenére örülök, hogy itt van velem.

De ezt most valamiért nem tudom annyiban hagyni.

– Csak beszélgettünk – mormolom. – Mindössze ennyi történt, Anna. Minden egyes alkalommal el kell ezt játszsanunk?

Anna előrehajol, karját a karomba fonja, a fejét a vállamra hajtja. Régebben én csináltam ezt – de felnőttünk, és már magasabb vagyok nála.

– Én csak segíteni próbálok – mondja. – Tudod, milyen Roderick bácsi. Csak te vagy neki. Annyira szörnyű dolog, ha az apád csak neked él?

Felsőhajtok, és oldalra döntöm a fejem, hogy az övén pihentessem.

– Ha nem szórakozhatok egy kicsit, amikor távol vagyok tőle, akkor mi értelme annak, hogy egyedül utazom?

– Merendsen őrnagy tényleg elragadó – ismeri be Anna halkán. – Láttad, milyen klasszul feszül rajta az egyenruha? Neked nem való, de én talán utánanézhethnék, melyik kabinban lakik.

Furcsamód kissé összerándul a gyomrom. Féltékenység? Á, dehogya. Biztosan csak a hajó mozgása miatt. Pedig a fénysebességnél gyorsabb utazás olyan, mintha egy helyben állnánk.